

Totes al servei de James Bond

James Bond, l'heroi masculista per antonomàsia, torna a envoltar-se de boniques noies ornamentals en la seva darrera aventura 'The world is not enough', que arriba als cinemes el 3 de desembre. Totes han passat per la seva vida sense deixar-li gaire empremta. Haurem de veure si, realment, totes les noies del món no són prou per a en 007.

ARXIU

ARXIU

ARXIU

ARXIU

A l'hora de contemplar els diferents personatges femenins de la sèrie de James Bond, es poden distingir tres tipus de dones: en primer lloc, les que només serveixen com a element decoratiu, es creuen al camí del nostre heroi, es mantenen a l'escena el temps suficient per fer l'amor amb el protagonista i, després d'això, desapareixen sense deixar senyal. En segon lloc, trobem les sicàries del malvat de torn, la missió de les quals és seduir el superagent i, després, aniquilar-lo. En darrer lloc, trobem la noia "bona", una magnífica combinació d'ingenuïtat femenina i agressivitat. El més curiós de tot és que, estiguin al bàndol que estiguin, en James Bond no sembla que apreciï gaire les seves conquestes femenines. En 007 sedueix i posseeix amb una gran facilitat, però no es-

tima les dones, simplement les utilitza i les oblida.

Tot va començar amb l'*Agent 007 contra el doctor No* (1962) i l'aparició entre les aigües del Carib d'una esplèndida Ursula Andress (Berna, 1936). L'actriu suïssa, que fins aleshores era més coneguda pel fet de ser la dona de John Derek i per haver reconstruït el seu físic segons les exigències del seu Pigmalió, va acceptar de participar al film de Bond per insistència del seu marit. El paper de la Honey Ryder, definit per Ian Fleming, l'autor de les novel·les originals, com "la part del darrere d'una Venus de Botticelli", era el d'una pescadora de cargols de mar, que ajuda l'heroi a desballestar els plans del terrible doctor No. La seva aparició sorgint de les aigües com una sirena, "vestida" només amb un escarransit (per l'època)

biquini blanc i un ganivet a la cintura, va marcar una fita en la història de l'erotisme cinematogràfic. Després d'ella en van arribar moltes més que es van disputar els favors d'en Bond, però ella va tenir l'honor d'inaugurar la galeria. En aquesta primera pel·lícula, en James Bond no només "consolava" l'Ursula Andress. De fet, la primera imatge femenina que es veu és la de l'Eunice Gayson, una actriu que interpreta la sofisticada Sylvia Trench. Es va arribar a considerar que l'actriu aparegués als següents films d'en 007 com la seva parella estable, per acabar convertint-se en la senyora Bond. Però després de *Des de Rússia amb amor*, va desaparèixer sense donar cap senyal de vida. Com que en Bond no té cap mania ni prejudici racial a l'hora de ficar-se al llit, també Miss Taro (interpretada per la falsament orien-

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Shirley Eaton a 'Goldfinger', Claudine Auger a 'Operació Tro', Mie Hama a 'Només es viu dues vegades' i Jane Seymour a 'Viu i deixa morir'. Quatre noies Bond per a tots els gustos.

Al costat d'aquestes ratlles, Kim Bassinger amb Sean Connery a 'Mai diguis mai més', potser la noia Bond que més carrera ha fet, ja que el 1997 va aconseguir un Oscar com a millor actriu secundària per 'L. A. Confidential'. A sota, Barbara Bach com l'agent Ania Amàsova de 'L'espia que em va estimar'.

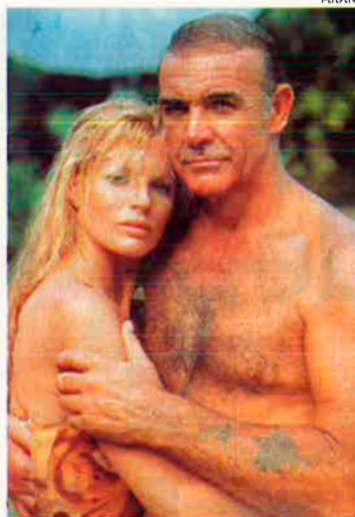
tal Zena Marshall), seductora agent amb sang xinesa que treballa per al malèfic doctor No.

L'increïble èxit del film inicial va fer que els productors, Albert R. Broccoli i Harry Saltzman, decidissin augmentar el pressupost de la segona aventura d'en Bond, *Des de Rússia amb amor* (1963). També aquí va participar una exuberant i ingènua agent russa, la Tatiana Romànov, descrita per Fleming com una "jove Greta Garbo", que l'agent secret havia de salvar, i, de passada, ella acabava abraçant la fe capitalista. Per a aquest paper els productors van triar una desconeguda, Daniela Bianchi, finalista al concurs de Miss Univers de 1960. L'actriu es va enamorar perdudament de Sean Connery durant el rodatge i la veu li tremolava tant que va haver de ser doblada íntegrament.

Llençar la casa per la finestra.

Cada nou film recaptava més que els anteriors; així, els productors decideixen llençar la casa per la finestra i augmenten el pressupost per a *Goldfinger* (1964). Per ajudar el terrible dolent que dona nom a la pel·lícula es comptava amb la presència de la Pussy Galore, líder d'un Esquadró de la Mort compost per senyoretetes embotides en unes ajustades granotes de pilot, i amb clares tendències lesbianes (altre cop), encara que més suavitzades en la versió cinematogràfica que en la novel·la original. La Pussy vesteix generalment de cuir, és una experta en arts marciais i odia els homes. I qui hi havia de més experta en el cuir que Honor Blackman? Aquesta actriu protagonitzà de 1961 a 1965, juntament amb Patrick Macnee, la sèrie *Els venjadors*. L'altra presència episòdica és la de la rossa Shirley Eaton fent de Jill Masterson, la infortunada amant d'en Bond a la qual en Goldfinger farà pagar cara la seva traïció pintant-li el cos amb or, cosa que li causarà la mort per asfíxia. L'actriu va arribar a ser portada de *Life* vestida només amb una fina capa de maquillatge daurat.

A *Operació Tro* (1965) l'heroi infatigable començava a donar mostres de cansament. Encara que

la publicitat ressaltava de nou una gran quantitat de noies sempre prostrades als seus peus, en Bond ja no estava per a tantes conquestes entre les escenes de risc i els enfrontaments amb els dolents. Per encarnar la malvada Fiona Volpe es va escollir l'actriu Luciana Paluzzi. El paper de la Dominique, la soferta amant d'en Largo, el dolent del film, disposada a arriscar la seva vida per l'amor de l'espia britànic, va recaure en Claudine Auger (París, 1942), a partir d'una llista de quatre finalistes d'un càsting entre sis-centes noies. La flamant Miss França va aportar a la sèrie classe, estil i, també, una certa fredor. El repartiment es completava amb Molly Peters i Martine Beswick, una jamaicana, mite del cinema fantàstic, que va participar com a *Bond girl* fins a tres vegades: va ballar sobre els títols de crèdit a *l'Agent 007 contra el doctor No*; va ser la Zora, una violenta gitana que es barallava amb l'Aliza Gur pels favors de l'heroi a *Des de Rússia amb amor*, i, finalment, va completar la trilogia amb el personatge de la Paula, una agent anglesa que se suïcida amb una pastilla de cianur abans que l'obliguin a confessar sota tortura.

Només es viu dues vegades (1967) va portar en James Bond a l'Extrem Orient en un intent de buscar nous i exòtics escenaris. Els estudis japonesos Toho, que co-produïen la pel·lícula, van imposar per al paper principal femení la seva estrella favorita, Mie Hama, molt famosa al seu país -coneguda com la Brigitte Bardot japonesa-,

tot i que fora de les seves fronteres era una absoluta desconeguda. També van escollir la bella Akiko Wakabayashi per encarnar la simpàtica Aki.

Després d'aquesta aventura, Sean Connery es va acomiadar de la sèrie, fart del seu personatge, del seu postís capil·lar i dels arguments poca-soltes que li feien interpretar. A *007 al servei secret de sa Majestat* (1969) s'hi va col·locar l'inexpressiu George Lazenby, un model australià que debutava al cinema amb aquest personatge. Al seu voltant van proliferar les noies Bond i fins i tot aconseguia casar-se a les darreres escenes del film. En James Bond passant per l'altar! Encara que, uns minuts més tard, es quedava vidu i tornava a estar disponible per a nous enfrontaments sexuals. Per al paper de la Tracy, es van tenir presents els noms de Brigitte Bardot i Catherine Deneuve, encara que els productors finalment es van decantar per Diana Rigg (Anglaterra, 1938), la inoblidable Emma Peel de la sèrie de televisió *Els venjadors* (i ja en van dues). El film, malgrat que gaudia d'un dolent de primera categoria com en Telly Savalas, i d'una rastellera de noies que semblava no acabar-se mai, no va obtenir els mateixos guanys que els anteriors, així és que els productors van pregar Sean Connery que reprengués el paper de Bond.

La nova aventura es va titular *Diamants per a l'eternitat* (1971) i es va rodar quasi íntegrament a Las Vegas. Raquel Welch estava desitjant fer el paper de Tiffany Case, i Albert R. Broccoli, un dels productors, estava estusiasmat amb l'actriu, que considerava una perfecta noia Bond. Però, al final, es va descartar perquè tenia un aire "massa animal". Guy Hamilton, el director, volia comptar amb la Jane Fonda o la Faye Dunaway, però va ser l'advocat Sidney Korschack, que s'encarregava de contractar els escenaris a Las Vegas, qui va proposar en el darrer moment una seva amiga íntima: Jill St. John (Los Angeles, 1940). Per al paper de l'exuberant Plenty O'Toole es va contractar la germana petita de la Natalie Wood, la La-

na. Habitual de les pàgines centrals de la revista *Playboy*, el seu històric es limitava a sèries de televisió com *Missió impossible* o *Peyton Place*. De *Bond girls* malvades tampoc n'hi van faltar: les dues guardaespalles del dolent van ser interpretades per les atlètiques Donna Garratt i Trina Parks, que responien als encantadors noms de Bambi i Pluto, però que deixaven sense sentits d'un cop de peu en Bond.

L'any 1973 s'obre una segona etapa per a en James Bond sota els trets definitius de Roger Moore. L'actor, que anys abans havia estat descartat perquè tenia un aspecte massa juvenil, ara era el rostre perfecte per encarnar l'agent secret cada vegada més britànic i flegmàtic. Per al nou film, *Viu i deixa morir* (1973), es va pensar en Jane Seymour (Anglaterra, 1951), una bellíssima actriu, encara que una mica freda, en el paper de la Solitaire, la mèdium personal del doctor Kananga. La nota de color, la supersticiosa mulata Rosie Carver, va estar interpretada per la Gloria Hendry, una noia *Playboy* descoberta per al cinema per Daniel Mann a *Un home per a Ivy*.

El segon film de Bond amb els trets de Roger Moore, *L'home de la pistola d'or* (1974), va portar de nou l'agent secret a escenaris exòtics i li van posar dues oponents femenines ben diferents. D'una banda, hi trobàvem la Maud Adams (Suècia, 1945), que intepretava l'Andrea Anders, l'amant del pèrfid Scaramanga (fredament inter-

pretat per Christopher Lee). L'Adams era una bella ex-model que tornaria a participar a la saga Bond interpretant, anys més tard, l'Octopussy, al film del mateix nom. L'altra presència anava a càrrec de Britt Ekland (Estocolm, 1942), encarregada d'intepretar (si és que en podem dir així) la Mary Goodnight, paper concebut per Fleming com una dona intel·ligent i misteriosa, però que, en passar a

ARXIU

la gran pantalla, es va convertir en una noia vulgar i fàcilment oblidable. Més bon regust va deixar la Barbara Bach (Anglaterra, 1946) a *L'espia que em va estimar* (1977), on intrepertava la comandant Ania Amàssova, amb força ganes de matar en Bond per venjar la mort del seu amant. L'actriu, que va ser extreta de les passarel·les pel director Lewis Gilbert, va protagonitzar més tard *Cavernícola* al 1981, on va conèixer l'ex-Beatle

Ringo Starr, amb qui es va casar i retirar del món de l'espectacle. L'any 1979 va trobar el cinema en plena eufòria per la cursa espacial, especialment arran de l'èxit de *La guerra de les galàxies*, i en James Bond no havia de ser pas menys. *Moonraker* (1979) succeeix en bona part a l'espai, i ningú millor per assessorar en Bond en aquesta cursa espacial que l'agent de la CIA Holly Goodhead, intepretada per Lois Chiles. L'actriu texana, malgrat que ja duia al darrere una important carrera cinematogràfica (*Tal com érem*, 1973; *El gran Gatsby*, 1974, o *Mort al Nil*, 1978), passar pels braços d'en Bond va ser un handicap més aviat negatiu per a la seva carrera posterior. La parisenca Corinne Clery, la bella protagonista d'*Història d'O*, va encarnar la Corinne Defour, l'amant del dolent i ric Hugo Drax.

Només per als teus ulls (1981) va internacionalitzar la bellesa de Carole Bouquet (França, 1957), que ja havia destacat al cinema amb *Ese oscuro objeto del deseo* (1977) de Luis Bunuel. En el paper de Melina Havelock intentava donar una profunditat filosòfica al seu personatge i va ser aclamada com "la noia Bond més fascinant des de la Diana Rigg". El repartiment es completava amb Lynn-Holly Johnson, una adolescent patinadora, i Cassandra Harris, l'elegant comtessa Lisl, i que, a la vida real, va ser la primera dona de Pierce Brosnan, com una broma del destí.

A més de comptar amb la bellesa ja esmentada de Maud Adams, a

Caroline Munro a 'L'espia que em va estimar'. En aquesta aventura bondiana protagonitzada per Roger Moore, Munro compartia cartell amb Barbara Bach.

ESPAI MOMA

EL TEMPS FORTEJA ENTRADES per a la funció del dia 11 de desembre del pròxim muntatge de Moma Teatre, 'Naturalesa i propòsit de l'Univers', de Durang.

Els interessats podeu telefonar al 902 13 10 25, de dilluns a divendres, fins al 2 de desembre. La llista amb els noms dels guanyadors es publicarà en el núm. 808 d'EL TEMPS, a partir del 7 de desembre.

ESPAI MOMA. Carrer Platero Suárez, 11, baix. València.

MOMA TEATRE

Naturalesa i propòsit de l'Univers

Grace Jones com May Day a 'Panorama per matar'. Tot s'ha de dir que, en un film que semblava de còmic, la que en va sortir més ben parada va ser la cantant jamaicana.

Octopussy (1983) també hi vàiem les acrobàcies de Kristina Wayborn, que havia estat campiona d'atletisme a Suècia i corria els 100 metres en 11,3 segons. Malgrat tot, en James Bond aconseguia atrapar-la i endur-se-la al llit. Aquell mateix any vam tenir doble ració de Bond, ja que els propietaris dels drets originals d'*Operació Tro* van voler fer-ne un *remake*, de nou amb Sean Connery, i així, a *Mai diguis mai més* (1983), vam tenir també doble ració de noies Bond. D'una banda, la pèrfida Fatima Blush, sota els trets de l'exòtica Barbara Carrera (Managua, 1945), una ex-model que va saltar a la fama en el paper d'Índia a la sèrie *Centennial*. La seva oponent va ser Kim Basinger (Geòrgia, EUA, 1953), que interpretava la Domino i es convertí en el mite eròtic dels 80, especialment arran de *Nou setmanes i mitja* (1986), i potser la noia Bond que més carrera ha fet, ja que el 1997 va aconseguir un Oscar com a millor actriu secundària per *L. A. Confidential*.

El comiat del personatge per part de Roger Moore va arribar amb *Panorama per matar* (1985), on un ja força decrepit Moore intentava esquivar les investides de la Grace Jones (Jamaica, 1954) i la Tanya Roberts (Nova York, 1954). Tot s'ha de dir que, en un film que semblava de còmic, la que en va sortir més ben parada va ser la cantant jamaicana, que feia el paper de la May Day. Pel que fa a la Roberts, "l'actriu dels ulls de porcellana", abans de ser la Stacey Sut-

ton havia tingut un moment d'èxit a la darrera etapa de la telesèrie *Els àngels de Charlie*. Després, ja no se n'ha sabut res més.

El final de la promiscuïtat sexual.

L'any 1987 a *Alta tensió*, en James Bond tornava a canviar de nou els trets físics, aquesta vegada sota la fesomia de Timothy Dalton, un notable intèrpret shakespearà, amb qui els productors intentaren recuperar el *sex appeal* de Connery. Però amb l'auge de la sida, els temps no estaven per a aquesta promiscuïtat sexual tan excessiva de què havia fet gala en Bond, i el generós planter de noies que sempre havia omplert la pantalla es va reduir a una sola noia. Maryam d'Abo, una jove actriu de pare holandès i mare soviètica. La imatge quasi angelical que oferia en el paper de la Kara Milovy es va desfer ràpidament quan, després de l'estrena del film, es va descobrir la seva participació en *Xtro*, un film de pornoterror. I si aquesta actriu no tenia gaire experiència, menys en tenien encara la Carey Lowell o la Talisa Soto, que es disputaven els favors de Bond a *Llicència per matar* (1989). El film va ser un dels que menys recaptaren i els productors es van desesperar. El mite segurament hauria desaparegut si no haguessin trobat, sis anys més tard, l'actor Pierce Brosnan, que va tornar a rejuvenir els films d'en James Bond. Brosnan, que ja havia volgut interpretar l'agent secret en la dècada anterior, no va poder pels

compromisos adquirits amb la telesèrie *Remington Steele*; ara es trobava lliure per decidir, i va apostar fort. *Goldeneye* (1995) va gaudir novament de dues presències amb força: la pèrfida Xenia Onatopp, interpretada per Famke Janssen, una ex-model holandesa que actualment fa una bona carrera al cinema, i la dolça Natàlia Simònova, interpretada per Izabella Scorupco, una model i cantant sueca d'origen polonès. Una evidència que els temps havien canviat va ser la substitució de "M", el cap d'en James Bond, fins aleshores interpretat sempre per un home i que ara tenia els trets de Judi Dench, prestigiosa actriu britànica que enguany ha guanyat l'Oscar com a millor actriu secundària per *Shakespeare enamorat*. També la inefable Moneypenny, que havia arribat a estar interpretada fins a extrems de pura decadència física per Lois Maxwell, es rejuvenia sota els trets de Samantha Bond.

Cada nou lliurament és esperat pels fans amb candeletes. A *El demà mai mor* (1997) en Bond s'hi retrobava amb una antiga xicoteta, la Paris, interpretada per Teri Hatcher, actriu coneguda per la telesèrie *Lois i Clark, les noves aventures de Superman* i que va fer tornar bojós els dissenyadors de vestuari quan es van assabentar que estava embarassada durant el rodatge. L'altra presència anava a càrrec de Michelle Yeoh, una de les grans estrelles femenines del cinema d'acció asiàtic.

Finalment arriba la darrera peripècia d'en Bond, *El món no és prou*, on es veurà les cares amb la Sophie Marceau, fent d'Elektra King, una dona rica i intel·ligent a la qual el dolent, interpretat per Robert Carlyle, vol robar-li els milions. També ens delectarem amb les corbes de la Denise Richards, que interpretarà una experta en armes nuclears, i amb les de la Maria Grazia Cucinotta (*El carter i Pablo Neruda*) que aquí interpreta una cigarrera. Ben segur que aquestes no seran les últimes noies que passaran per la dilatada i atzarosa vida d'en James Bond.

Izabella Scorupco com Natàlia Simònova a 'Goldeneye'. La model sueca va ser una de les primeres noies Bond en l'etapa de Pierce Brosnan.

Guillem Medina